

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/758/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614206339
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3614206339.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: Z. J., trvale bytom O., B. XXX/X, právne zastúpený JUDr. Matejom Valjentom, advokátom so sídlom Jesenského 232, Partizánske, proti odporcovi : Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Kežmarok, Hlavné námestie 12, IČO : 35 923 130, právne zastúpený Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Poprad, Nám. sv. Egídia 93, o určení, že zmluva o poskytnutí pôžičky je neplatná, na odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 3. júna 2015, č.k. 6C/50/2014 -62, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že Zmluva o poskytnutí pôžičky č. 7085431 zo dňa 29. decembra 2010 uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcom je neplatná a odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 342,74 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Mateja Valjenta, advokáta, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby súd určil, že Zmluva o poskytnutí pôžičky 7085431 dňa 29. decembra 2010 uzatvorená medzi navrhovateľom ako dlžníkom a odporcom ako veriteľom je bezúročná a bez poplatkov. Navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu v priebehu konania rozšíril žalobu o určení absolútnej neplatnosti Zmluvy o poskytnutí pôžičky a žiadal, aby súd určil, že Zmluva o poskytnutí pôžičky 7085431 dňa 29. decembra 2010 uzatvorená medzi navrhovateľom ako dlžníkom a odporcom ako veriteľom je neplatná. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie obsahom spisu, a to najmä návrhom, postúpením prípadu právneho oddeleniu, vyjadrením odporcu k žalobe, rozšírením žaloby o určení absolútnej neplatnosti zmluvy o poskytnutí pôžičky, ftc. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009, prílohovou obálkou, ktorej súčasťou je zmluva o poskytnutí pôžičky č. 7085431 a všeobecné obchodné podmienky (SLPO), vyjadrením odporcu k úprave žalobného návrhu, podmienkami k Zmluve o poskytnutí pôžičky NPSP-07, výsluchom navrhovateľa, vyjadrením právneho zástupcu navrhovateľa, vyjadrením právneho zástupcu odporcu a zistil nasledovný skutkový stav: Z čl. VII. Zmluvy o poskytnutí pôžičky č. 7085431 zo dňa 29.12.2010 uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom vyplýva, že navrhovateľ poskytol odporcovi bezúčelovú pôžičku v sume 1.700 eur, ktorú sumu sa odporca zaviazal zaplatiť v 60. mesačných splátkach po 58 eur, celková suma pôžičky je 3.480 eur, RPMN 38,26 %, priemerná hodnota RPMN : 20,68 %, ročná úroková sadzba 38,26 %.. Z čl. X. Zmluvy o poskytnutí pôžičky č. 7085431 zo dňa 29.12.2010 uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom vyplýva, že sa klient (navrhovateľ) oboznámil pred podpisom zmluvy s Podmienkami a Všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Zo zadnej strany Zmluvy o poskytnutí pôžičky č. 7085431 zo dňa

29.12.2010 uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom je zrejmé, že táto obsahuje Podmienky k Zmluve o poskytnutí pôžičky NPSP-07. Zo všeobecných obchodných podmienok (SLPO) platných od 01.10.2010 je zrejmé, že tieto sa nachádzajú na samostatnej listine. Z listiny nachádzajúcej sa na čl. 7 spisu označenej ako postúpenie prípadu právneho oddeleniu zo dňa 26. júla 2013 je zrejmé, že spoločnosť Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. - správa a vymáhanie pohľadávok veriteľa (odporcu) vyzvala navrhovateľa na úhradu dlhu v sume 1.908,82 eur, najneskôr do 7 dní od zaslania výzvy.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že pokiaľ ide o naliehavý právny záujem na určení, že zmluva o poskytnutí pôžičky je neplatná eventúálne, že je bezúročná a bez poplatkov v zmysle § 80 písm. c.) O.s.p., mal súd naliehavý právny záujem navrhovateľa na tomto určení preukázaný. Naliehavý právny záujem navrhovateľa ako spotrebiteľa v tomto konaní spočíva vo vedomosti navrhovateľa o celkovej sume, ktorú má odporcovi zaplatiť eventúálne vrátiť z titulu bezdôvodného obohatenia. Nároky navrhovateľa ako spotrebiteľa sú odôvodnené s poukazom na cieľ európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, ktorých zmyslom a cieľom je dosiahnuť stav, aby nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách nezaväzovali. Skúmanie podmienok uvedených v § 80 písm. c.) O.s.p. umožňuje riešenie práva, resp. právneho vzťahu súdnym rozhodnutím. Treba vychádzať z toho, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti, eventúálne bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o poskytnutí pôžičky u spotrebiteľa, ktorého špecifické postavenie slabšej strany v spore osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, judikatúra súdov európskych spoločenstiev, ale i vnútroštátna právna úprava, pričom spotrebiteľ potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh a jeho právne postavenie sa stane istejšie, nebude potom vystavený sankciám za nezaplatenie odplaty, ktorá je v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti súd poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31. júla 2009, ktoré sa otázkou naliehavého právneho záujmu spotrebiteľa zaoberalo. V rámci vykonaného dokazovania navrhovateľ uviedol, že výška úroku určená v zmluve o poskytnutí pôžičky vo výške 38,26 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, čo spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o poskytnutí pôžičky, nakoľko priemerná úroková miera z nových úverov pre domácnosti so splatnosťou od 1 do 5 rokov v roku 2010 predstavovala 10,80 % ročne, čo niekoľkonásobne prevyšuje priemerné úrokové sadzby pre obdobný typ úveru v danom období. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že medzi navrhovateľom a odporcom došlo k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí pôžičky, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Z verejne prístupnej internetovej stránky Národnej banky Slovenska na ktorej sa nachádza aj dokument Priemerné úrokové sadzby z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) za rok 2010 súd zistil, že priemerná úroková miera z nových úverov pre domácnosti, spotrebiteľské a ostatné úvery so splatnosťou od 1 do 5 rokov za celý rok 2010 predstavovala 10,80 %. Z uvedeného je zrejmé, že úrok 38,26 % ročne dohodnutý medzi účastníkmi zmluvy bol v danom prípade viac ako trojnásobne vyšší. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútny neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 1 M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Vo veciach tzv. nebankových subjektov sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky. Rozhodne nie viac ako 100 % oproti prímeru bánk a musia sa zohľadniť aj osobitosti prípadu. V danom prípade, keď si navrhovateľ zobral úver výlučne z dôvodu, aby ním splatil iné úvery, ktoré tiež nebol schopný splácať, čo je možno považovať za osobitosť prípadu, dohodnutý úrok, ktorý viac ako trojnásobne prekračuje úrokovú mieru dohodnutú pri úveroch, ktoré v danom čase poskytovali banky, nie je akceptovateľný. Zmluva o poskytnutí pôžičky uzatvorená medzi navrhovateľom ako dlžníkom a odporcom ako veriteľom je neplatná a preto je navrhovateľ povinný finančné prostriedky, ktoré prijal ako pôžičku (úver) vrátiť z titulu bezdôvodného obohatenia. Z uvedených dôvodov súd preto návrhu navrhovateľa na určení neplatnosti zmluvy o poskytnutí pôžičky vyhovel. V prípade zmluvy o poskytnutí pôžičky, ktorú uzavreli účastníci konania ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu, ktorej obsah navrhovateľ nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť, a z ktorej vyplýva iba toľko, že výška úveru bola dohodnutá na sumu 1.700 eur, počet mesačných splátok 60, výška mesačnej splátky 58 eur, celková suma pôžičky 3.480 eur, ročná úroková sadzba 38,26 % , RPMN 38,26 % , priemerná hodnota RPMN 20,68 %. Z úverovej zmluvy však nie je možné zistiť ďalšie podmienky poskytnutia a splácania úveru, pretože tieto sú zakomponované vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, avšak tieto úverové zmluvné podmienky sú vytlačené drobným, voľným okom takmer nečitateľným písmom a o týchto je možné dôvodne pochybovať, či s nimi navrhovateľ mal možnosť skutočne sa oboznámiť a v nich sa aj relevantne zorientovať, nakoľko tieto podľa názoru súdu sú pre bežného občana ťažko pochopiteľné a preto tieto úverové zmluvné podmienky nie je možné považovať za individuálnu

dohodu zmluvných strán. Z uvedeného dôvodu súd považoval úverové zmluvné podmienky tvoriace neoddeliteľnú súčasť zmluvy za neplatné. Podľa názoru súdu pri takomto spôsobe prezentácie nemal navrhovateľ ako spotrebiteľ ani možnosť sa s nimi riadne oboznámiť pred uzavretím zmluvy, pričom ani nie je jednoznačné, či vôbec mal navrhovateľ tieto všeobecné obchodné podmienky k dispozícii, keďže navrhovateľ vo výpovedi pred tunajším súdom uviedol, že tieto od poskytovateľa úveru neprevzal. Keďže všeobecné obchodné podmienky považuje súd za neplatné, tak nie je možné z nich vychádzať pri rozhodovaní o nároku odporcu. V súvislosti s úverovými podmienkami tvoriacimi neoddeliteľnú súčasť zmluvy považuje súd za potrebné uviesť, že odporcovi nič nebránilo, aby dojednaná ohľadom jednotlivých svojich nárokov uviedol priamo v tlačive na prednej strane zmluvy a to takým spôsobom, aby tieto boli čitateľné a zrozumiteľné a v tom prípade by ich bolo možné považovať za individuálne dojednané a nemusel tieto dojednania skrývať do neprehľadného textu úverových zmluvných podmienok (všeobecných obchodných podmienok). Na uvedenú skutočnosť týkajúcu sa neprehľadnosti zmluvných podmienok vytlačených drobným písmom reagoval zákonodarca tým, že s účinnosťou od 1.6.2010 zaradil do Občianskeho zákonníka ustanovenie § 53c ohľadom veľkosti písma v spotrebiteľských zmluvách pod následkom neplatnosti zmluvy a teda zrejme vychádzal z predchádzajúcich skúseností so spotrebiteľskými zmluvami, ktoré obsahovali zmluvné podmienky vytlačené drobným písmom a považoval ich ako neprijateľné za neplatné. Aj z tohto dôvodu považuje súd predmetnú zmluvu o poskytnutí pôžičky za neplatnú, nakoľko všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou sú vzhľadom na ich spôsob prezentácie nezrozumiteľné, odporujúce zákonu, čo je v rozpore s dobrými mravmi, a preto sú neplatné.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 151 ods. 1 O.s.p. a to tak, že plne úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v sume 342,74 eur. Trovy právneho zastúpenia vyčíslil právny zástupca navrhovateľa za 4 úkony právnej služby, a to : prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom 61,85 eur, písomné podanie na súd (návrh) 61,85 eur, písomné podanie na súd (rozšírenie návrhu) 64,53 eur a účasť na pojednávaní 64,53 eur, 2 krát režijný paušál po á 8,04 eur a 2 krát režijný paušál po á 8,39 eur, t.j. spolu 285,62 eur a 20 % DPH v sume 57,12 eur, t.j. spolu 342,74 eur, ktoré je odporca povinný zaplatiť na účet právneho zástupca navrhovateľa JUDr. Mateja Valjenta, advokáta do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, prípadne, ak bude mať podmienky na rozhodnutie vo veci za splnené, aby vo veci sám rozhodol. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolaní namietal, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a následne vychádzal aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne skutkové zistenie spočívalo v tom, že konajúci súd porovnával priemerné odplaty bánk, pričom neprihliadal na to, že odporca bankou nie je. Znova poukázal na skutočnosť, že v čase uzatvorenia Zmluvy o pôžičke neexistoval vykonávací predpis ako tomu je v súčasnosti, ktorý by mal exaktne stanovovať maximálnu výšku odplaty. Výšku odplaty bolo možné posudzovať len s ohľadom na § 53 ods. 6 OZ. Odporca ale má za to, že uvedené dojednanie nie je v rozpore s takýmito pravidlami etiky a morálky. Z ustanovenia § 53 ods. 6 Obč. Z. platného a účinného v čase uzatvorenia Zmluvy o pôžičke, stanovujúce ako hlavný parameter „podstatné prevyšovanie obvyklej odplaty“, čo predstavuje podľa právneho názoru odporcu niekoľkonásobne prekračujúcu a zároveň zjavne neprimeranú odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov vzhľadom na ostatné obdobné finančné produkty, ktoré veritelia poskytovali v mieste a čase uzatvorenia Zmluvy o pôžičke. V tejto súvislosti poukázal, že konajúci súd pri posudzovaní priemernej úrokovej miery (10,80 %) vychádzal z priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk. Prítom nezohľadnil jeho prezentované informácie o údajoch o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch medzi veriteľmi, (nie bankami) kde priemerná hodnota RPMN predstavovala v danom čase 20,04 %. Odporca zdôrazňuje, že v tomto prípade bude rozhodujúce skúmať aká bola priemerná výška odplaty pri nebankovom poskytovateľovi finančných služieb v mieste a čase uzatvorenia Zmluvy o pôžičke, a teda nebrať do úvahy bankových poskytovateľov, tak ako ich bral do úvahy konajúci súd. Zdôraznil, že pri danom type úverov, ktorý je predmetom tohto konania je pre posúdenie súladu ustanovení zmluvy ohľadom odplaty za poskytnuté finančné plnenie so zákonom rozhodujúce posudzovať výšku priemernej RPMN. K uvedenému ďalej dodal, že v Zmluve o pôžičke bola dojednaná odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme spotrebiteľského úveru vo výške 38,26 % p.a. (úroková sadzba, sa teda rovnala RPMN). Poukazuje na to aj z dôvodu, že podľa jeho názoru v hodnotení primeranosti odplaty je potrebné brať na zreteľ aj tú skutočnosť, že odo dňa 01.06.2014 vstúpilo do platnosti nariadenie vlády č. 141/2014 Z.z., ktorým sa novelizuje nariadenie

vlády č. 87/1995 Z.z., ktoré stanovuje najvyššie prípustnú výšku odplaty ako dvojnásobok priemernej RPMN - čo by za eventuálnej aplikácie daného ustanovenia znamenalo, že najvyššia prípustná odplata (RPMN) pri takejto finančnej službe by bola vo výške 40,08 %. Odporca je toho právneho názoru, že ak zákonodarca v súčasnosti (pri striktnnejšej a zároveň prísnejšej právnej úprave) umožňuje stanoviť maximálnu odplatu vo výške dvojnásobku priemernej RPMN pri obdobnom úvere alebo pôžičke, bolo by v rozpore s podstatou inštitútu dobrých mravov vyhodnotiť zmluvné dojednanie v Zmluve o pôžičke o výške odplaty vo výške 38,26 % za neplatné. S ohľadom na výšku odplaty znova poukázal aj na judikatúru - a to kedy je možné za určitých okolností posudzovať dojednanie o odplate v rozpore s dobrými mravmi - ak odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov (úrok/RPMN) prevyšuje 60% ročne a nie ako je dojednané v Zmluve o pôžičke 38,26 %, čo je nepomerne nižšia odplata. Obdobný názor je prezentovaný aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove z 8. decembra 2011 sp. zn. 16Co/71/2011; Krajského súdu v Ostrave z 23. 8. 2011 sp. zn. 16 ICm 944/2010; Najvyššieho súdu ČR zo dňa 15.12.2004, sp. zn. 21 Cdo 1484/20. Sumarizujúc vyššie má za to, že aj z citovanej judikatúry ako aj priemerných RPMN nebankových subjektov pri obdobných finančných produktoch nevyplýva, že by bolo možné úrok RPMN vo výške 38,26 % považovať za odplatu, ktorá by mala byť v rozpore s dobrými mravmi, respektíve za odplatu ktorá by mala podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Z uvedených dôvodov, nie je možné považovať Zmluva o poskytnutí pôžičky 7085431 za neplatnú. Ďalej súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a následne vychádzal aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď považoval všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o poskytnutí pôžičky č. 708543 1 za nezrozumiteľné, odporujúce zákonu, teda v rozpore s dobrými mravmi, a preto neplatné. K uvedenému uviedol, že Zmluva o pôžičke obsahuje všetky podstatné obsahové náležitosti, ktoré jej ukladala zákonná úprava platná a účinná v čase jej uzavretia. Poukázal na bod XIII. Vyhlásenie zmluvných strán Zmluvy o poskytnutí pôžičky Č. 708543, kde je uvedené, že neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy sú Podmienky a Všeobecné obchodné podmienky. Zmluvné strany vyhlasujú, že si Zmluvu vrátane jej súčastí prečítali, že bola uzatvorená slobodne, vážne. Súkromné právo ako aj právny poriadok SR umožňuje, aby bola uzatvorená zmluva obsahom viacerých na seba navzájom závislých listín. Je bežnou súkromnoprávnou praxou, že neoddeliteľnou časťou samotnej zmluvy sú jej prílohy prípadne všeobecné obchodné podmienky. Písomná zmluva môže mať neobmedzený počet častí, s ktorými zmluvné strany môžu prejsť súhlasom jedným podpisom. Zároveň žiaden právny predpis platný na území SR takéto konanie subjektov súkromného práva nezakazuje. Preto nevidí dôvod, prečo konajúci súd považuje takýto spôsob prezentácie všeobecných obchodných podmienok, ktoré boli navrhovateľovi odovzďávané spolu so zmluvou za odporujúce dobrým mravom. K údajnej nezrozumiteľnosti Všeobecných obchodných podmienok, a poukazu na § 53c OZ, má za to, že si splnil uvedenú povinnosť, a že ani predmet ani cena nie sú v Zmluve uvedené menším písmom ako iná časť zmluvy. Teda nevidí žiaden dôvod, prečo konajúci súd považuje spôsob prezentácie - všeobecné obchodné podmienky za nezrozumiteľné. Odporca považuje rozsudok v tejto časti za arbitrárny, nakoľko konajúci súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie najmä v časti o údajnej nezrozumiteľnosti spôsobu prezentácie, a teda rozporu so zákonom, resp. rozporu s dobrými mravmi.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. preskúmal vec a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Pričom v naväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď určil, že Zmluva o poskytnutí pôžičky č. 7085431 zo dňa 29. decembra 2010 uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcom je neplatná.

Odvolací súd mal zhodne so súdom prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi navrhovateľom a odporcom došlo k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí pôžičky, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Z verejne prístupnej internetovej stránky Národnej banky Slovenska na ktorej sa nachádza aj dokument Priemerné úrokové sadzby z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) za rok 2010 súd prvého stupňa zistil, že priemerná úroková miera z nových úverov pre domácnosti, spotrebiteľské a ostatné úvery so splatnosťou od 1 do 5 rokov za celý rok 2010 predstavovala 10,80 %. Z uvedeného je aj podľa odvolacieho súdu zrejmé, že úrok 38,26 % ročne dohodnutý medzi účastníkmi zmluvy bol v danom prípade viac ako trojnásobne vyšší. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priesčiť dobrým

mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Odvolací súd pritom konštatuje, že je síce pravdou, že maximálna výška úrokov pri úveroch nie je žiadnym predpisom limitovaná, z tejto skutočnosti však nie je možné dôvodiť, že by výška úrokov závisela len na dohode účastníkov zmluvy o úvere a že by táto nepodliehala žiadnemu obmedzeniu, nakoľko Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe a relevantnej judikatúry, neprimeranou a teda odporujúcou dobrým mravom je spravidla taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe jej zjednania obvyklú v porovnaní s úrokovou mierou uplatňovanou bankami pri poskytovaní úveru. Preto prvostupňový súd pri posudzovaní výšky dojednaného úroku správne vzal v úvahu listinu " Priemerné úrokové sadzby z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) za rok 2010", z ktorej zistil, že úroková miera pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od 1 rok do 5 rokov v roku 2010 činila 10,80 % a na základe tohto zistenia potom správne usúdil, že úrok dojednaný v predmetnej Zmluve o pôžičke je dojednaný v rozpore s ust. § 39 Občianskeho zákonníka teda v rozpore s dobrými mravmi, keďže je o viac ako 100% vyšší v porovnaní s úrokom poskytovaným za porovnateľný úver peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Odvolací súd ďalej uvádza, že je síce pravdou, že vo veciach tzv. nebankových subjektov sa dajú vo všeobecnosti akceptovať vyššie úroky vzhľadom na vyššiu mieru rizika, rozhodne však nie o viac ako 100 % oproti priemeru bánk, pričom v každom jednotlivom prípade sa musia zohľadniť osobitosti daného prípadu. V danom prípade, keď si navrhovateľ zobral úver výlučne z dôvodu, aby ním splatil iné úvery, ktoré tiež nebol schopný splácať, čo je možno považovať za osobitosť prípadu, dohodnutý úrok, ktorý viac ako trojnásobne prekračuje úrokovú mieru dohodnutú pri úveroch, ktoré v danom čase poskytovali banky, nie je ani podľa odvolacieho súdu akceptovateľný. Zmluva o poskytnutí pôžičky uzatvorená medzi navrhovateľom ako dlžníkom a odporcom ako veriteľom je preto neplatná a preto je navrhovateľ povinný finančné prostriedky, ktoré prijal ako pôžičku (úver) vrátiť z titulu bezdôvodného obohatenia. Z uvedených dôvodov preto súd prvého stupňa správne návrhu navrhovateľa na určenie neplatnosti zmluvy o poskytnutí pôžičky vyhovel. Ďalej mal odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa za preukázané, že v prípade zmluvy o poskytnutí pôžičky, ktorú uzavreli účastníci konania ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu, ktorej obsah navrhovateľ nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť, a z ktorej vyplýva iba toľko, že výška úveru bola dohodnutá na sumu 1.700 eur, počet mesačných splátok 60, výška mesačnej splátky 58 eur, celková suma pôžičky 3.480 eur, ročná úroková sadzba 38,26 % , RPMN 38,26 % , priemerná hodnota RPMN 20,68 %. Z úverovej zmluvy však nie je ani podľa odvolacieho súdu možné zistiť ďalšie podmienky poskytnutia a splácania úveru, pretože tieto sú zakomponované vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, avšak tieto úverové zmluvné podmienky sú vytlačené drobným, voľným okom takmer nečitateľným písmom a o týchto je aj podľa odvolacieho súdu možné dôvodne pochybovať, či s nimi navrhovateľ mal možnosť skutočne sa oboznámiť a v nich sa aj relevantne zorientovať, nakoľko tieto podľa aj názoru odvolacieho súdu sú pre bežného občana ťažko pochopiteľné a preto tieto úverové zmluvné podmienky nie je možné považovať za individuálnu dohodu zmluvných strán. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa správne považoval úverové zmluvné podmienky tvoriace neoddeliteľnú súčasť zmluvy za neplatné. Teda aj z tohto dôvodu považoval súd prvého stupňa správne predmetnú zmluvu o poskytnutí pôžičky za neplatnú, nakoľko všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou sú vzhľadom na ich spôsob prezentácie nezrozumiteľné, odporujúce zákonu, čo je v rozpore s dobrými mravmi, a preto sú neplatné.

Na záver odvolací súd k odvolacím námietkam odporcu, že rozhodnutie súdu I. st. je nesprávne a nezákonné a zároveň nepreskúmateľné, arbitrárne, odvolací súd uvádza, že tieto námietky odporcu nepovažuje za opodstatnené, nakoľko rozsudok okresného súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.), nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo súd prvého stupňa rozhodol tak ako rozhodol.

V súvislosti s odporcovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom okresného súdu odvolací súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, čo v danom prípade splnené bolo.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd námietky odporcu uvádzané v odvolaní nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

V odvolacom konaní bol úspešný navrhovateľ, patrila by mu náhrada trov podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľovi v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu právo na náhradu trov konania nemohol odvolací súd priznať.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.